

Aleš Novotný

ŠEPOT V BOUŘI

ZNÁMÉ MÍSTO, BOLESTIVÉ VZPOMÍNKY
A JEDNO ZCELA NEČEKANÉ TAJEMSTVÍ...

COSMOPOLIS

Aleš Novotný

ŠEPOT V BOUŘI

ZNÁMÉ MÍSTO, BOLESTIVÉ VZPOMÍNKY
A JEDNO ZCELA NEČEKANÉ TAJEMSTVÍ...

*Věnováno kamarádovi
Vojtovi Ptačovskému*

Nikdy nezapomenu

*A jak vlastně zapomenout
na někoho nezapomenutelného?*

PROLOG

Když jsi umřela, měla jsi zmizet. Úplně se vytratit. Vyhasnout jako zapálená svíčka ponechaná v prázdný temný místnosti.

Ale to se nestalo. Nějaká tvá část se tu zachytila, tady, na pozemském světě, respektive v mém zorném poli, někde mezi zoufalstvím a nadějí.

Nevím proč. Přece jsi zemřela. Probřečel jsem celej pohřeb, od „sešli jsme se“ po „odpočívej v pokoji“, fňukal jsem jako malá tříletá holka, co špatně došlápla a vymknula si kotník, skoro hystericky, vycházely ze mě nartikulovaný skřeky přicházející z odlehlejších a osamělejších míst, až to vzbuzovalo nelibou pozornost.

Můj život se svinul do mušle a nastaly u mě okamžiky, kdy jsem se snažil předstírat, že se nenacházím ve vlastním životě, přál jsem si bejt neviditelnej, nenalezitelnej, prostě pryč. A až znepokojivě jsem se sblížil se smutkem. Musel jsem odtud vypadnout. Někam, kde se neodehrál celej náš bouřlivej příběh, kde do mě nebudou narážet všechny ty bolestný a živý vzpomínky, jimž jsem nedokázal vzdorovat. A tak jsem se s mámou odstěhoval z vesničky do anonymního města, kde mě měl čekat příslib

spásy, novej, nekontaminovanej prostor, kterej nebyl ničím poznamenanej.

Snažil jsem se na tebe nemyslet, což byl jen jinej způsob, jak na tebe myslet takřka nepřetržitě. Všechny ty nespolehlivé výjevy s rozmazanými okraji mi předhazovaly jen tebe, Evelin, pronásledovaly mě jako přízraky, dožadovaly se mojí pozornosti, skákaly mi do periferního vidění a uzurpovaly si tolik času a úsilí, že jsem prakticky nedokázal dumat o ničem jiným. Připadal jsem si jako panenka vúdú, do který někdo ustavičně zabodává jehlu. Přitom jsem jaktěživ nebyl zarytej nostalgik, nikdy dřív jsem se nezaobíral pozlátkem minulosti.

Poprvý jsem tě spatřil u přechodu pro chodce. Stála jsi tam s pohledem upřeným na semafor, v modrejch šatech v barvě pomněnek, ne smutná, ne veselá, tvůj výraz nic neprozrazoval, netečný oči, sevřený rty; vlasy, o který jsi přece přišla kdysi dávno, ti vlály kolem uší. Jako bys vyskočila z mého srdce.

Evelin?

Trhl jsem sebou, jako bych dostal elektrickéj výboj, zaskobrtnul mi pulz a splášil se mi dech.

Evelin???

Trvalo mi pár sekund, než jsem si uvědomil, že nejsi – ne, že nemůžeš bejt – skutečná, že jsi jen přelud, chiméra, fata morgána. Přesto jsem z tebe nemohl spustit zrak do

doby, než mě z téměř apatického civění vytrhl zvuk klaksonu, kterej se rozlehl ulicí jako varovnej signál. Zmizela jsi, jako by tě ten hluk zaplašil někam do temnot.

A jen o pár dnů později ses objevila znovu: u mě v pokojí, když jsem popíjel (což jsem od tvý smrti dělával často – byl to jedinej způsob, jak nebejt střízlivej, takže jsem se s tím vždycky popasoval tím jediným možným způsobem). Uvelebila ses na parapetu a dívala se oknem na ušmudlaný město, opět bez výrazu a mlčky. A já se nepohnul, jako bys byla vystrašená laň, kterou by sebemenší pohyb polekal.

Evelin.

Tak moc jsem chtěl vstát z postele, přejít k tobě a dotknout se tě. Celý hodiny jsem na tebe zíral, tiše plakal a nakonec neklidně usnul. Když jsem se probudil, byla jsi tatam.

Začala ses mi zjevovat s anomální pravidelností; v parku na lavičce vedle hrajících si škvřňat, v obchoďáku mezi regály s nízkotučnými jogurty nebo na modrobílých kachličkách v koupelně, když jsem napouštěl vanu. Jednou jsem se dokonce zhulil poměrně kvalitní trávou a usmíval se na tebe celý věky ze vzdálenejch hlubin tunelu rozkoše.

A neříká se snad, že láska může bejt receptem na šílenství?

Pochopil jsem, že existuješ jenom v mojí hlavě, v mým mozku musel existovat kousek, kterej se nesmířil s tím,

co se stalo, zarytej střípek mý duše nedokázal říct to poslední sbohem, nemohl tě nechat jít a žít bez tebe; bylas jako imaginární kamarád, jehož si děti občas vybájí, když se cítí osaměle. Tolik jsem tě miloval, Evelin. Vstoupila jsi do mýho světa, náhle a bez varování, ale pak si z něj zase vyšla ven. A to mě učinilo nejnešťastnějším člověkem pod sluncem. Musel jsem uchránit něco, cokoliv, co by mi pomohlo nezapomenout, co by uchovalo tvou přítomnost v mým životě, nemohl jsem dovolit – a taky jsem to nechtěl –, aby ses vytratila do ticha a tmy, protože tam tě nemůžu vidět ani slyšet. Musel jsem tě udržet tady, někde poblíž, kde na tebe uvidím, i když to není stejný jako předtím; nemůžeš se smát, mluvit, plakat nebo cokoliv, co jsem na tobě tolik zbožňoval. Zbyly mi jen němý rty a mrtvej pohled, ale pořád to bylo víc než nic. Přimkl jsem se k tomu hologramu, co mě navštěvoval, s umíněností, s níž se upínáme pouze k tomu, co nás mučí.

Takhle se mi vymstila touha bejt milován.

Ach, Evelin. Co když jednou zmizíš úplně? A nikdy se už nezjevíš?

Co pak?

ČÁST PRVNÍ

TO,
CO ZMIZÍ

[1]

Sledoval jsem tu dvojici několik minut. On ustavičně gestikuloval. Ona se smála, nahlas a nespoutaně, ale ne tak, jak jsi to uměla ty. Nikdo nedokázal ze svý bránice vyrazit takovej bezuzdnej smích jako ty. Přesto mi neunikla jistá podobnost, jako by tušila, že sem dneska přijdu a budu ji okukovat; jasně, určitě si ten úsměv, co jí tak bezelstně pohrával na tváři, nacvičovala doma před zrcadlem, jen abych z ní nespustil oči; za tuhle stupidní myšlenku jsem si dal pomyslnej pohlavek, ale občas mi mysl nedopatřením sjede k naprostým absurditám.

Seděli u malýho kulatýho stolku, co se viklal jako vykotlanej zub, přístrčenýho k ošoupaný zdi naproti smrdutým záchodkům, ale zjevně jim to absolutně neva-dilo; zahledění jeden do druhýho s růžovýma brejlema na nosech, přitahování jako dva opačný póly magnetu. Vyzařovalo to z jejich tváří, ta ještě ničím nepošlapaná zamilovanost, krásná jako západ slunce, žádný nastřádaný starosti nebo hádky, jenom čistá, neposkvrněná iluze, která se dřív či později musí ušpinit a zamazat, ča-sem, ne teď, teďka je ten cit teprve u zrodu, kdy v něm figurují komplimenty, nevinný, až skoro stydlivý dotyky, letný pousmání, džentlmenský držení dveří a tucet ru-dejch růží.

Ona je ti trochu podobná, stejný blondatý mikádo, rovně zastřížený těsně nad klíčními kostmi, lehce kadeřavý jako vlny v mořském příboji, i barva očí sedí, dokonce i plný rty. Jako fakt? Nevěřím na náhody, ale musel jsem se krotit, abych ji neoslovil a nezeptal se jí na jméno. Tolik mě zaujala. S pohledem přibitým na jejím obličejí jsem směle usrkoval čtvrtý pivo.

Oknem dovnitř nahlížel zakaboněnej večer. Co nevidět se rozprší, popelavej déšť bude bubnovat svůj naučeněj rytmus, svou tajnou Morseovu abecedu na sklo, ťuk, ťuk, ťuk, jako metronom, takový průhledný maličký zkazky z nebes, ve kterejch nikdo neumí číst.

Vyprázdnil jsem orosenou sklenici, zrovna když on ostýchavě natáhl ruku přes stůl, aby se jí mohl dotknout, ona mírně zrudla, ale vložila svý dlouhý prsty do jeho dlaně. Úplně jsem vnímal ty vibrace, co kolem nich tančily valčík, neviditelný, a přesto nepřehlédnutelný; zavedly mě do vzpomínek, kterejch jsem se chtěl vyvarovat. Výhled mi zamlžily drobný slzy, který jsem zamáčkł. Ne teď, ne tady. Špatnej čas i místo. Naznačil jsem servírce prázdným púllitrem, že přišel čas na pátý pivko, což na její tváři vyčarovalo nerudnej výraz. Jistojistě by mě odtud nerada vykazovala ve stavu, kdy se svět houpe jako na lodní přídi jak minule.

Přinesla ho, přičemž do mě zasekla varovnej pohled typu „nepřeháněj to“. Jaký že je univerzální gesto pro

„nestarej se“? Vždycky jsem vypil víc, než bylo záhodno, a dnešek patřil k těm občasným večerům, kdy jsem chtěl smazat minulost a zapomenout, kým jsem. Navíc jsem musel v poslední době v tom zpustlém bytě bez špetky vkusu ve druhým patře toho krabicového paneláku poslouchat matčiny vytáčky a kritiky, který se u ní s nárůstem věku zhoršovaly. Nepotřebuju, aby mě k tomu všemu ještě komandovala servírka.

On se omluvil, že si odskočí, ona zůstala sama. Měl bych za ní jít a oslovit ji? Komu to ublíží?

Aniž bych o svém počínu nějak valně zapřemejšlel, těžkopádně jsem se postavil a potácivým krokem nezkušeného provazochodce jsem k ní zamířil.

„Ahoj, nerad ruším, ale musím se zeptat...“ zněl jsem uboze, skoro směšně, jako vandrák, co žebrá někde na ulici bůra. Pokusil jsem se zatvářit přívětivě, ale dech nasáklej chlastem a zkalený oči tomu moc nepomáhaly.

„Víte, s někým tu jsem...“ pronesla nejistě.

„To je v pohodě, nechci rušit, o nic nejde, jen mě zajímalo...“

„Kdo to je?“ zazněl zleva hlas, jehož tón se mi ani za mák nezamlouval.

„Nevím, přišel sem a prý se mě chce na něco zeptat,“ opáčila.

„Hele, kámo, dej si vodchod,“ řekl mi, ne odměřeně nebo hrubě, nemohl před slečnou působit jako agresor,